

Де ви, дні матусиної ласки,
Де ви, білі лебеді із казки?
Як вас повернути, наздогнати,
У яких світах вас одпитати?

Ой піду я полем понад морем,
Полечу я небом неозорим,
Швидше світла думами полину —
Та й зустріну хлопчика-дитину.

Упізнаю сам себе у ньому,
Привітаюсь і скажу малому:
«Я шукаю те, либонь, що маєш
І чому ти ще ціни не знаєш».

Хлопчик гляне зоддалік на мене
Крізь тягуче мево полуденне,
І всміхнеться, й на дуду заграє,
І в мені себе не упізнає.
